

עין משפט  
נר מצוה

לָא א מ״י פֿאַר מ״ה  
אָרײַן הָלַט ו  
טױשׂט אַרײַן סײַטן טו  
פֿערן יא:  
לָב ב מ״י שׂס טױשׂט  
שׂס:  
לָג ג מ״י שׂס טױשׂט שׂס  
פֿערן ג:  
לָד ד מ״י שׂס טױשׂט שׂס  
פֿערן יא:  
לָה ה מ״י שׂס טױשׂט  
שׂס פֿערן טו:  
לָו ו מ״י שׂס טױשׂט שׂס  
פֿערן יא:

## תוספות ישנים

[illegible]

תוס' חד מקמאי

[illegible]

**כא:**

לֹא אָבְרוּ בַּיָּת בְּתוֹ אֵלֶּה מִשִּׁים בַּיָּת בְּנוּ. וּמִיָּמָה לְדַמְּאֵי לֹא אֶסְרִין לֹה מִשּׁוֹם כֹּל שֶׁנִּקְבְּהָ עֲרוּה צוֹכֵר גִּזְרוּ עַל אֲשֶׁמוֹ מִשּׁוֹם שְׂנִיָּהוּ כְּלִקְחָם לְדַעֵם גִּמּוּר הוּא וְלֹא כִּימָנָה כְּעִלְמָה מִדְּפִרְךָ עֲלֶה מִ"שׁ הֵי וּמִ"שׁ (ג) הֵי כִּיהָ כַּחַד קְדוּשִׁי מִקְרָב לֹה כִּי יַעֲזוֹד מִדְּפִשְׁמִי

מינה אשת אחי האם מן האם ולא  
מוקרי לה בכלת בתו ואורי' דתנא  
דבריימא' לית להו האם טעמא  
באלב דזרות אחורניס גזרו ולכסי  
מן פריך תמי' שייך דהאי שייך לה  
בני למימר דשייך אשת אחי האם  
מן האם דשטענא לאיבור' ואם תאמר  
תמי' פריך וכללנא הוא חמתות ערוב  
כדי' דלמא עהי' נמי גזרו בתר הכי  
מהאי טעמא וז"ל דקיס ליה בנהוי  
דשור והא דפריך לקמן וליטעמין  
שסברי היין אע"ג דבתר הכי גזרו  
דכפ' יודע הוא דשיות דמר  
דכפ' דרננא דזרות אחורניס הוא:  
**ר**ב אשי אמר בנן בלא דבי רב  
מרי בר אשכ. כל חד נקט אותו  
סהיב בימיו וז"ל דמרי מרי בר  
אשכ הוא אחד בימי רב אשי דתמנא  
הכא ובפרק אלו מציאות (ו"מ ד'  
נב) דאמימר רב אשי ומר וטורא  
איקלעו לבוסתני' דבי מרי בר אשכ  
ואחד היה בימי רב חסדא דאמר  
בהמפקד (שם דף ע"ט) ושם מרי בר  
אשכ וליובלי' דאמר חנה בר אשי  
אחא ליה אחוה מבי מחזאי אחא  
לקמיה דרב חסדא ורב חסדא נפטר  
בימי רבא דבאמר כ"י במתא דיומא  
(וד' ע"ט) ושם דבאמר שמת רבא טולד  
רב אשי דכתיבא בפרק עשרה אשכ  
(קדושין דף ע"ג): **א**שת אבי  
האב ואחות אבי האב מהו. הוא מ"י  
למינעי' אחות אם האם ויכא בכלל  
אחות אבי האב דלמטעא דידע ערוב  
ואות ספרי' גדרקין היי' אשת  
**מ**א' שייך דהאי שייך. אף על גב  
דמרי' נעוה חדא חשיב להו  
דבאמר בסמוך הנהו מרמי' דמיינ'  
לדדי' (א) דתן חשיב להו ופירש  
קבועטם שדאן מרמי' היי' אשת  
אחי אבי האב ואחות אבי האב ולא  
כמו שפירש רבינו יתחק' בן רבינו  
מאיר דקאי לאשת אחי האם מן  
האם ואשת אחי האם מן האב  
דכולהו אחי אמר קרי להו:

**אמימר** אבשר ב"ר פסק רבוי  
חננאל דהלכה כאמימר  
דבן בשאלמות דרב אחאריי וכן משמע  
דקבר דר' אשי דקאמר השתא נמי  
דכמיבי לפרסור לאו נמי ברירי דרננא  
חמים עליהו ולר"י נראה דלון הלכה  
כאמימר דקוביא דמנרא כבחולץ  
לקמן דף מ: (ו)ס' ט' דלח כוונת  
(ו) וקאמר נמי אממר מוקי לה  
משום חולץ וקסבר גורו שניות  
כחלואה ואין התלמוד רואה לפשוט  
כפיא שלי מדברי אממר (ז):  
שניות

שניות דבי רבי חייא<sup>א</sup> אמי  
אבי אביו א"ל רב הלל ל  
דרכנא וכתיבן שיתסרי ל  
דבי רבי חייא והקך תרתי  
איכא אשת אחי האס מזו

## כיצד פרק שני יבמות

דאָרױטאָס האָט ווײַז געווען  
צו אַרבעטן און ער האָט געוואָלט  
זיין אַרבעטס־פּלאַץ אַרױס  
נעמען. ער האָט געזאָגט:  
"אויס, אויס, אויס!"

דאורייתא היא דכתבין י' ערות כלהך לך לא תגלה אימא כלה בנו וכלת בנו יש לה הפסק <sup>6</sup> והא תניא כלתו ערוה כלה בנו שניה וכן אתא אומר "בבנו וכן בנו עד סוף כל הדורות אלא אימא כלה בתו דאמר רב חסדא הא מילתא מגברא רבה שמינע לי ומנו רבי אמר לא אסרו כלה אלא מפני כלה ואמרו כי כלדאי מלפנא הוית אמינא אי גברא רבה לוינא אסברא מדעתא אי מקרי דרדקי הוינא אשיילא מרבנן דאתו לבי בנישתא השתא סברתה מדעתא לא אסרי כלה בתו אלא משום כלה בנו אמר ליה אביי לרבא אסברא לך כגון כלהה דבי בר ציתאי רב פפא אמר כגון כלהה דבי רב פפא בר אבא רב אשי אמר כגון כלהה דבי מרי בר איסק; איבעיא להו "אשת אחי האם מן האם מהו אשת אחי האב מן האם ואשת אחי האם מן האב דאיכא צד אב הוא דגזרו רבנן אבל היכא דליכא צד אב לא גזרו דהוה רבנן או דלמא ל"ש אמר רב ספרא היא <sup>7</sup> גופה גזירה ואנן ניקום ונגזור גזירה לגזירה אמר רבא אטו כולהו לאו גזירה לגזירה נינהו אמו ערוה "אם אמו שניה וגזרו על אם אביו משום אם אמו וטעמא מאי כולהו דבי אימא רבתי קרו ליה "אשת אביו ערוה אשת אבי אביו שניה וגזרו על אשת אבי אמו משום אשת אבי אביו וטעמא מאי כולהו דבי אבא רבה קרו ליה אשת אחי האב מן האב ערוה אשת אחי האב מן האם שניה וגזרו על אשת אחי האם מן האב משום אשת אחי האב מן האם וטעמא מאי משום דכולהו דבי דודי קרי להו מאי תא שמע דבי אתא רב יהודה בר שילא אמר אמרי במערבא כל שבנקבה ערוה בזכר גזרו על אשתו משום שניה ואמר רבא וכללא הוא "חמותו ערוה אשת חמיו מותרת בת חמותו ערוה אשת בן חמיו מותרת בת חורגתו ערוה אשת חורגו מותרת בת חורגתו ערוה אשת בן חורגו מותרת וזה דרב יהודה בר שילא לאיתויי מאי לאו לאיתויי אשת אחי האם מן האם דכל שבנקבה ערוה בזכר גזרו "אשתו משום שניה מאי שנא הני ומאי שנא הא הא בחד קידושין מקרב לה הני עד דאיכא תרי קידושין לא מקרב להו שלא ליה רב משרשיא מתוסנייא לרב פפי ילמדנו רבינו אשת אחי אבי האב ואחות אבי האב מהו מדלמטה ערוה למעלה נמי גזרו ביה אה דלמא הא איתפלגי דרתא ת"ח מה הן שניות ולא קרישבי בהדיהו תנא ושירר מאי שירר דהאי שירר שירר

י' יאכשר באשת אחי אבי אביו ובאחות  
איש לדידי הוא לי שנות מר בריה  
סורא מאי לא תמני דמתניתא ושית  
אז שיתסרי ולמעמך שיבסרי הוין דהא  
האם דפשמין לאיסורא הא לא קשיא  
תנן

## מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. ערות בלהק לא  
תגלה אשת בנה הוא לא  
תגלה ערותה:  
ויקרא יח טו

## הגהות הב"ח

[illegible]

מוסף רש"י

גזירה לגזירה. הלא  
לדמיון כפול הש"ס אין  
נחרץ גזירה לגזירה, מהאי  
קרא נפקא (ויקרא יח ד)  
ישמרתם את משמרתם, עשו  
משמרת כולו  
למשמרת, לתורה, ולא  
משמרת למשמרת, שלא  
יעשו גזירה לגזירה (ביצה  
לד).